

Rüyalar Gerçek Olsa

– mstf GÖZELEL · 23 Kasım 2011

Ders,Kompozisyon,

Konu;Başımızdan Geçen Önemli Bir Olay'dı.

Sorunca Yavuz Öğretmen "Kim anlatır? " diye,

Kaldırılmış bulundum parmağımı.

Ama ha indi ha inecek!

Fakat o ne?indirmek istedikçe parmağımı,

Birileri sımsıkı,havada tuttu kolumu.

Hani,bücürüm diye,

Sınıf öğretmenim en öne oturtmuştu ya...

Hüseyin'in yanına.

Bizim Sarı Hüseyin canım...O da bücür.

Bugün,beni göreceği tuttu öğretmenin,

Gözüme baktı,baktı...

"Sen anlat oğlum "dedi,

Biliyormuş gibi durumu,

Güldü bir de mânâlı mânâlı.

Alacağın olsun Yavuz Hoca...

Kalktım ayağa dimdik,

Belki de birileri,

Omzumdan tutup kaldırdı ya,neyse...

Öğretmenim,dedim.Biliyorum,

Komik gelecek birilerine ama,

Acayip bir rüya gördüm geçen Perşembe,

Hiç unutamadım!

Bakmayın öyle,

Biliyorum unutkan olduğumu,

Ödevlerimi hep unuttuğumu,

Ama bu başka...

Anlatmamı ister misiniz? dedim,

Yine başını salladı,ve yine...

Güldü mânâlı mânâlı.

Rüyamda dersimiz Matematik'miş,

Serkan Hoca gecikti,

Yazılı sorusu hazırlıyor herhalde dedim,

Yoksa O,saniyesinde damlardı sınıfa.

Bu ara, biri girdi kapıdan şöyle heybetlice!

O gün Hüseyin gelmediydi ya..

Oturuverdi yanıma o heybetli adam.

Değişik bir kokusu vardı,hani şu...

Sultanahmet kokusu gibi!

Başımı okşadı,

Adın ne evlât? dedi.

FâtiH,efendim, dedim.

Güzel adın var evlât, dedi,

Benim de o isimde bir talebem vardı,

Çook severdi beni,helbet biz de O'nu,

Sen de tanırsın O'nu evlât,

O var ya,

Şu sizin Tarih Şeridi'ndeki,

ÇAĞI DEĞİŞTİREN YİĞİT!

Benim adım da Akşemsettin.

Sultan Mehmet'i FÂTİH yapan,

Hocasına hörmetiymi oğul!

Sen de hocanı seversin helbet.

Öyle ya, öğretmeni sevmemek olmaz ki...

Tam "Hangi derse giriyordunuz?" diye soracaktım ki gitmiş,

Hem de yaşlı bedenine rağmen,

Bir anda gitmiş...

Fakat şu buğulu sesi kaldı kulağımda,

"Öğretmenine selam söyle oğul!"

Ben,bu olayın şaşkınlığındayken daha,

Kapıdan biri daha belirdi,

O da heybetliydi.

Sonradan öğrendim kim olduğunu,

Bakarken koridordaki çerçeveli resimlere.

Sizin adaşınızmış,Yavuz Hocam,

Nedendir bilmiyorum,

Sırtında da çamurlu bir kaftan...

Bakınca yüzüne titredim biraz,

Ama nedense,

O saniye kanım ısındı O'na.

Hepimizi süzdü ve,

"Selam söyleyin hocanıza yiğitler!

Bize de dua eyleye.

Sakın aslınızı da unutmayın ha! "

Dedi ve O da kayboldu.

Yine bu ara,bir koku yayıldı sınıfa,

Şeye benziyordu...

Hacdan gelince dedem,sürdüğü güzel kokuya,

Uzun ve beyaz elbiseli,biri belirdi kapıda,

Sonra selam verdi,ve...

" Efendimizin de selâmı var " dedi.

Efendimiz O'na İlmin Kapısı dermiş,

Ama O,

Eşikte duruyor ısrarla,

Eşiksiz kapı,kapısız bina,ilimsiz dünya olmaz diyordu.

Bir de problem çözdü tahtada.

Yirmi dokuzla kırkı çarptı,

Sonucu bize tekrarlattı,

İyi düşünün ve –öğreten-lerinize,

İyi hürmet edin dedi.

O'nu kılıcıyla değil,

İlmiyle tanımamızı tembihledi.

Ve O da gitti...

Böyle sırayla ard arda,

Amcalar,dedeler geldi,

Hepsi de size selam söyledi.

Öğretmenim,meğer ne çok akrabanız varmış sizin...

Tam herkes geldi,gitti,bitti derken...

Sarı saçlı,mavi gözlü,

Güler yüzlü biri geldi.

Gelir gelmez,geçti tahtanın başına,

Ve şunları yazdı,

Bize öğrettiğiniz el yazısıyla:

"Hayatta en hakiki mürşit ilimdir."

Öğretmenim,ben O'na belli etmedim,

Ama tanıdım O'nu,

Öpüverdim ellerini sımsıcak,

Diğer hepsinin ellerini öptüğüm gibi.

Başımı okşadı ve,

Selam söyle öğretmenlerine dedi.

O da kayboldu birden...

Ama giderken,

Bir kalem düşürmüş cebinden.

Biliyorum ki O,

Düşürmedi onu.

Mahsus bıraktı...

Ve bize:

İlimden ayrılmayın sakın!

Kalem gibi de DOSDOĞRU olun diyordu.

Ben,o kalemi size getirdim,

Buyurun öğretmenim!

Verin o mübârek elinizi öpeyim.

Öğretmenler Günü'nüz kutlu olsun!

Benim canım öğretmenim...